

A child's drawing in crayons. The background is a textured blue sky. In the top left, there is a large yellow sun. Below it, there are green bushes and several yellow flowers with green stems. A black and white butterfly is flying in the sky. In the foreground, there is a green patch of grass. Three brown rabbits are drawn: one large rabbit in the center, a smaller one to its left, and another smaller one to its right. The rabbits are drawn with textured brown crayon strokes.

Strom

SBÍRKA ŽÁKOVSKÝCH BÁSNÍ A PRÓZ

KE DNI ZEMĚ

2012

Sbírku básní sestavil: **Tomáš Starý 9. A**

Ilustrace (obálka): **Julie Fajmanová, 1. A**

Sbírka byla sestavena z příspěvků žáků I. Základní školy ve Zruči nad Sázavou do literární soutěže, konané u příležitosti oslav Dne Země 2012.

Evička a přítel strom

Adéla Sůvová, 8. A

V dávné minulosti
vítr přivál semínko,
které za pár dní povyroستlo malinko.
Tak začal náš příběh o košatém stromu,
který dodnes stojí u Eviččina domu.

Semínko rostlo několik měsíců,
až povyroستlo v malinkou větvičku,
a za tu dobu několik otců
přivedlo na svět Pepíka či Evičku.

Větvička sílila a sílila,
až zesílila v malý stromek.
Evička jej zalila
a přesadila před svůj domek.

Ten strom byl ze všech nejhezčí
a Evička ho měla ráda.
V tomhle městě každý ví,
že ho měla za dobrého kamaráda.

S každým trápením se mu svěřila,
ona mu očividně věřila.
Znala jeho poselství,
to nehynoucí přátelství.

Strom ji nikdy nezradí,
nikdy nepodvede,
ale také jí nic neporadí
a nikam nedovede.

Já stromem

Aneta Hudcová, 9. B

Právě představuji si,
že byla bych strom,
stála uprostřed vsi
a uslyšela třeba hrom...
Nejspíš bych se bála,
možná taky smála.

Těžko říci, co by v té chvíli bylo,
asi jablko by mi shnilo.
Byla bych totiž jabloň krásná,
to je přeci zpráva jasná.

Především bych se lekla
a větve za sebou vlekla.
Všechno stát se může,
aby ze mě ještě nevykvetla růže!

Kdyby hrom udeřil do mě,
podivná představa to je
a snad by to bylo slyšet až v támhletom domě.
To by mé tělo asi těžko přežilo,
ani nevím, jak by se to řešilo.

Doufám, že nikdy nezažiji bouřku velikou,
mám v sobě dušičku malinkou.

Můj milovaný starý strom	<i>Kristýna Nulíčková, 9. A</i>	31
Podivuhodný strom	<i>Tereza Jelínková, 6. A</i>	32
Rozhovor se stromem	<i>Lucie Stará, 8. B</i>	34
Příroda a já	<i>Lucie Kotková, 7. A</i>	35
Třešeň	<i>Pavčina Mlejnková, 9. A</i>	36
Strom v ohrožení	<i>Lucie Filipová, 6. A</i>	37

Obsah

Evička a přítel strom	<i>Adéla Sůvová, 8. A</i>	2
Já stromem	<i>Aneta Hudcová, 9. B</i>	3
Ohrožený strom	<i>David Bělina, 7. A</i>	4
Příroda a já	<i>Dominika Dlouhá, 7. A</i>	5
Já a příroda	<i>Michaela Jelínková, 9. A</i>	6
Strom života	<i>Jan Tvrdík, 7. B</i>	7
Strom života	<i>Josef Havíř, 6. B</i>	8
Strom	<i>Jan Kačerovský, 9. B</i>	9
Konec jednoho stromu	<i>Lenka Beznosková, 8. A</i>	11
Zpověď stromu	<i>Lenka Nováková, 7. B</i>	13
Ohrožená příroda	<i>Linda Průšová, 6. B</i>	15
Památné stromy	<i>Lucie Tvrdíková, 9. B</i>	16
Kdybych byla strom	<i>Markéta Fialová, 7. A</i>	17
Ohrožený strom	<i>Nikol Dlouhá, 6. B</i>	18
Strom života	<i>Kamila Valouchová, 8. A</i>	19
Smutný strom	<i>Eliška Táborská, 6. B</i>	20
Čistá příroda	<i>Tomáš Procházka, 7. B</i>	21
Ohrožený strom	<i>Aleš Pergr, 6. A</i>	22
Pád stromu	<i>Dominika Antošová, 8. A</i>	23
Strom a laň	<i>Bohdana Lejnarová, 8. A</i>	25
Kdybych byl stromem	<i>Aleš Pergr, 6. A</i>	27
Ohrožený strom	<i>Filip Bounla, 6. A</i>	28
Strom kamarád	<i>Nikola Petrásková, 8. B</i>	30

Ohrožený strom

David Bělina, 7. A

Byl jednou jeden strom,
udeřil do něj hrom.
Začal hořet celý les,
plamen sahal do nebes.

Všude bylo sucho,
všude bylo hluch.
Ohně si nikdo nevšiml,
až starý pán si ho povšiml.

Neměl ale mobil,
na blízkou silnici se probil.
Povšiml si řidiče,
a zavolal hasiče.

Hasiči hasili celou noc,
nad ohněm neměli žádnou moc.
Další den oheň ustál,
počet škod ale stále vzrůstal.

Zemřelo tam všechno živé,
počasí bylo prostě lstivé.
Lesu nebylo už více,
lidé měli kouře plné plíce.

Příroda a já

Dominika Dlouhá, 7. A

Příroda je velmi krásná,
musíme ji všichni chránit.
Toulám se v ní velmi ráda,
všechny nás pak bude těšit.

Stromy, mech i kapradí
jsou prý naší Země plíce.
Nikdo je nenahradí,
říká nám i učebnice.

V lese, když nám štěstí přeje,
uvidíme srnku, ježka, divočáka.
Na vše se jen srdce směje,
tam mě to vždy velmi láká.

- ☉ Lucka: „Mají Vás nějací lidé rádi?“
- ☉ Strom: „Ano, jsou na mě strašně moc hodní.

Pomoc, už kolem mě motají řetězy!!!! Ááááá!!!!“

- ☉ Lucka: „Nebojte se, to je jen parta hodných lidí. Chtějí se přivázat k Vám, aby Vás nepokáceli.“
- ☉ Strom: „To jako obětují život kvůli mně?“
- ☉ Strom: „Ti jsou, ale moc hodní.“
- ☉ Lucka: „To ano. Oni jsou hodní. Počkej, stromečku. Jdu se také přivázat.“
- ☉ Strom: „Děkuji. Děkuji vám všem za to všechno, co jste pro mne udělali!!!“
- ☉ Bourač: „Hej, Pepo, já ten strom nepokácím.
Viš, k tomu stromu je přivázaná spousta lidí a moje dcera.“
- ☉ Pepa: „Pamatuješ, jak jsme si jako malí hrávali u toho stromu?“
- ☉ Bourač: „Pamatuji. Viš co, já ten strom nepokácím!“
- ☉ Pepa: „Přesně tak.“
- ☉ Všichni: „Jupííí, juchuchuu, jooo strom nebude pokácen, jooo!!!“
- ☉ Strom: „Strašně vám moc, moc a moc děkuji!!!“

Strom v ohrožení

Lucie Filipová, 6. A

- ☉ Lucka: „Dobrý den.“
- ☉ Strom: „Hmm... Dobrý den.“
- ☉ Lucka: „Proč jste tak smutný?“
- ☉ Strom: „No víte, to je dlouhé povídání.“
- ☉ Lucka: „To nevadí. Já to chci slyšet.“
- ☉ Strom: „Tak dobře... Chtějí mě pokácet,
ale já povídám proč?? Proč mě chcete pokácet?
Oni mi řekli, že jsem starý a zabírám místo pro nové stromečky.
Ne, že bych nechtěl, aby tady rostly, ale chápete ne?“
- ☉ Lucka: „Ano, chápu.“
- ☉ Strom: Ale vy je můžete zasadit někde jinde... Odešly a daly mi papír,
že dne 15. 3. ,což je dnes, budu pokácen motorovou pilou!!!
Bééééé! Bééééé! Bééééé!“
- ☉ Lucka: „To je hrozné... A můžu Vám pomoci?“
- ☉ Strom: „No to nemá cenu...“

Já a příroda

Michaela Jelínková 9. A

Modrá obloha, zelená tráva,
takový pohled na přírodu mám ráda.
Vítr venku lehce fouká,
to je ale krásná louka.

Na té louce roste luční kvítí,
i sluníčko tam krásně svítí.
V lese příjemný je chládek,
ráda se vracím do pohádek.

Srna, kolouch, srnec v lese,
rodinka se pyšně nese.
Potůček tam tiše teče,
voda v něm nikam neuteče.

Všude ptáci kolem mě,
to je krásně na světě.
Z pohádky zpátky do reality,
máš na tom vinu i ty!
Kácení stromů, znečišťování přírody,
to určitě nemá žádné výhody.
Zkus se nad tím trošičku zamyslet,
je to přece i tvůj svět.

Strom života

Jan Tvrdík, 7. B

Kdysi to býval strom malinký,
teď už je to strom veliký.
Zažil toho se mnou mnoho,
někdo by řekl: „To je toho!“

Jako klouček jsem padal dolů,
ale zase lezl nahoru.
Zažil i můj první pád.
Díky němu jsem se přestal výšek bát.

Ale též jsem se dokázal naučit,
jak ve větvích se otočit.
Naučil jsem se skočit dolů
a nezlomit si nohu.

A když jsem našťvaný,
vylezu na strom výš a výš.

Strom je přítel a ty to víš.

Třešeň

Pavλίna Mlejnková, 9. A

Už jako malá jsem lehávala u babičky na zahradě pod stromy a hleděla do jejich korun. Poslouchala jsem, jak šumí, a přemýšlela o tom, co si asi šeptají. Dívala jsem se na jejich rozložené paže a skrze ně pozorovala procházející sluníčko. Připadalo mi, že mě pobízí, abych na ně vylezla. Fascinovaly mě jejich barevné kabátky, na podzim hnědé, oranžové až červené, naopak v létě byly tak neobyčejně zelené.

Měla jsem je ráda všechny, na každém bylo něco jiného a krásného, ale jeden z celé té ohromné zahrady se mi zalíbil nejvíce. A to stará třešeň, na kterou lezl už můj tatínek, když byl malý. Byla tak obrovská a já tak malá. Vždy, když jsem se u babičky probudila, těšila jsem se, že si s mojí kamarádkou u té staré třešně budeme hrát. Každé ráno jsme na ni vylezly a svěřovaly si svá tajemství do té doby, dokud se nerozezněly zvony ze zámku. Znamení, že je čas jít domů.

Nejkrásnější ta naše třešeň byla, když kvetla. Její nádherná a sladká vůně byla cítit po celé zahradě. Někdy jsem ji cítila i v domě. Včelky hbitě létaly a pilně opylovaly každíčký květ. Stávalo se mi často, že jsem to všechno pozorovala tak zblízka, až mě některá z nich potrestala. Bylo mi však líto, že musela zemřít jen proto, že jsem příliš zvědavá. Ale včelky nebyly jediné, které usedaly na ty voňavé květy plné nektaru. I motýli přelétávali z květu na květ a radostně se honili po celé zahradě.

Už je to téměř rok, co jsme na ni s kamarádkou vylezly naposledy. Bylo zvláštní, a příjemné připomenout si doby, kdy nám bylo deset let, hrály jsme si na schovávanou a neměly jsme žádné starosti. Každý rok, když ochutnáváme plody tohoto stromu, nám připadají sladší než kdy dříve.

Příroda a já

Lucie Kotková, 7. A

Já osobně mám k přírodě velice kladný vztah. Jsem nadšena, když mohu být na čerstvém vzduchu obklopena zelení. Jelikož však bydlím ve městě, přicházím zde do styku s přírodou jen málo. Proto většinu svého volného času trávím nejraději u mé babičky na vesnici.

Miluji ten pocit, kdy překročím „hranici“ vedoucí ven z města. Babička bydlí jen 3 kilometry od nás, proto k ní chodím nejraději pěšky. Cestou si vychutnávám vůně čerstvého dřeva, smůly. Na cestu mi zpívají ptáčkové. Co víc si přát.

U babičky si vždy moc ráda vezmu na starost pejska. Mohu s ním chodit na procházky. Nejraději chodíme k tamějšímu rybníku. Vede tam nádherná kamenitá cesta ohraničená z obou stran rozlehlou loukou. Nejvíce se mi to líbí na jaře a v létě, kdy louka začíná rozkvétat a všude to nádherně voní.

Když dorazím k rybníčku, dostávám se mimo realitu. Kolem mě se rozprostírá nádherné ticho, do kterého občas šplouchne voda. V tu chvíli pro mě nic jiného než můj pes, neexistuje. Z našeho hraní nás většinou vyruší právě přijíždějící rybář. To je znamení, že se máme odebrat k odchodu. Svým hlukem bychom mu mohli ryby vyplašit.

Cestou zpět si ještě naposledy plnými doušky vychutnávám tu krásu přírody.

Poté, co odvedu pejska domů, musím se, ač nerada, vrátit opět domů. Domů, do toho místa plného panelových domů a aut.

Již teď vím, že až budu mít jednou svůj domeček, budu bydlet na vesnici obklopena obrovským kusem pravé přírody.

Strom života

Josef Havíř, 6. B

Kdybych byl stromem života,
koukal bych na svět z výšky,
na větvích měl bych ovoce
anebo velké šišky.

Na jaře celý bych rozkvetl
a v létě vrhal stíny.
Na podzim listí shazoval
a v zimě bych byl bílý.

Ptáky a hmyz měl bych rád.
A také děti, co chodily by si ke mně hrát.

Strom

Jan Kačerovský, 9. B

Kdysi stál tu stromeček,
kolem něj byl lesíček,
jen Bůh ví, co ten stromek viděl,
lecko by mu to záviděl.

Ten malý stromek rostl k nebi,
teď jeho větve shlíží k zemi,
roste čím dál výš,
stromku, kde se zastavíš?

Porosteš až k nebesům,
až k těm hodným andělům.
Kéž bys, stromku mluvit uměl,
možná bys vše povyprávěl.

Snad tě nikdo nepokácí,
snad ti neublíží ptáci.
Jsi jako strom života,
jako matka příroda.

Snad tě vítr nezlomí,
ležel bys pak na zemi,
už bys nerostl vzhůru,
čekal bys na lidí fůru.

Až tě všichni rozřežou
a někam tě odvezou.
Tak by skončil příběh tvůj.
Tak tu prosím, stromku, stůj.

Rozhovor se stromem

Lucie Stará, 8. B

1. Jak se jmenuješ?

Strom: Žižkův dub

2. Jak hluboko sahají tvé kořeny?

Strom: Pokud se ptáš, co pamatuji, tak moje kořeny sahají do 14. století a pokud chceš vědět, jak hluboko jsem zakořeněn, tak až pod zámecké schody.

3. Jak dlouho ti trvalo, než jsi vyrostl?

Strom: Trvalo mi 180 let, než jsem dosáhl dospělosti, a teď už několik století pomalu stárnu.

4. A co tvé listy?

Strom: Jsem rád, že vítr si s nimi může stále pohrávat a sluníčko je zahřívát.

5. Pamatuješ nějakou významnou osobnost, která kolem tebe procházela?

Strom: Mnoho českých básníků a spisovatelů, ale i obyčejných a prostých lidí si rádo sedalo k mým kořenům a dlouhé hodiny rozprávělo nebo jen ze mě čerpalo sílu.

6. Nebojíš se, že tě pokácí?

Strom: Nemám strach, protože vím, že všechno na světě jednou skončí, ale věřím, že nejsem lidem lhostejný, aby mě bezdůvodně zničili.

7. Máš nějaké kamarády?

Strom: Po mém kmeni se rády prohání veverka a na mé větve usedají zpěvní ptáci. Jsem jejich domovem, úkrytem... Nikdy nejsem sám.

Děkuji ti za rozhovor a přeji ti, aby se ještě mnoho generací mohlo pod tebou setkávat, rozprávět a čerpat z tebe energii.

Za nějaký čas maminka srnka řekla srnečkovi, že bude mít bratříčka nebo sestřičku. Noro skákal radostí a ihned se rozeběhl ke stromu plnění přání. „Děkuji stromečku, děkuji ti moc!“, křičí na celý les. Maminka na něj okamžitě vyběhla a pořádně mu vynadala, že tak po lese křičí. Najednou vyběhla všechna zvířátka z celého lesa a začala stromu děkovat za splnění přání. Pan jezevec má nový domeček, paní liška Bystrouška má kachničku na koupání, kterou si tajně přála. Pan orel si zranil křídlo při letu, takže si přál, aby se mu zahojilo. Paní myška si přála kousek sýra. Rodina ježků chtěla novou barevnou televizi, protože měli jen černobílou. „Nemáte zač, přátelé moji zlatí. Já to dělám vám pro radost, a protože mě to baví“, řekl najednou kouzelný strom. Všichni se podívali, kdo to promluvil. Pak je to napadlo, že to byl ten kouzelný strom. Zvířátka se lekla a rozutekla se do svých domovů.

Byl už pomalu večer, takže malý srneček už byl uložený ke spánku a čekal na sladkou pusinku od maminky. Ta mu ji také dala. Poté Noro usnul.

Další den se srneček probudil brzy, protože slyšel plačtivé pískání. Šel se podívat za maminkou srnkou. A najednou, co Noro nevidí. V postýlce s maminkou leží malinká sestřička. Noro jí ihned začal říkat Kristýnka.

Takhle kouzelný strom plnil zvířátkům přání každý den. A jestli milé děti půjdete někdy po lese a uslyšíte kopýtko malého Nora a Kristýnky, tak právě u vás roste kouzelný strom přání. Ale přání plní pouze zvířátkům.

Stůj tu déle, než budu žít,
pod tebou budou lidé snít.
Snít o tom, jak jsou šťastní,
snad všem se to splní.

Splní se to jim i tobě,
pod tebou budu ležet v hrobě,
obalíš můj hrob kořeny,
já na tebe budu čekat mezi anděly.

Konec jednoho stromu

Lenka Beznosková, 8. A

Sedím u okna a hledím ven
vždy na tu samou věc,
jako každý jiný den.
Moje vášeň, moje klec.

Něco však zdálo se jinak,
ať to byl fakt či jen zdání,
náhle a znenadání
objevil se kouř mrak.

Venku honily se větry,
oblaka plakala.
Za tvými zády hulákaly sestry
a ty jsi to už dobře věděla.

Nedaleko stál strom jediný a ten
se v plamenech teď zmítá.
Ty před ohněm skrytá,
neslyšíš, nedbáš jeho křiku.
Pozdě, strom shořel
v krátkém okamžiku.

Ten strom jako by zažil staré časy,
jako by znal všechny světa krásy.
Jsi uvězněna ve vzpomínkách
na strom, nevidaný v jiných dědinách.

Vzpomínáš na barevné listy
a jeho vrásčitou kůru.

Podivuhodný strom

Tereza Jelínková, 6. A

Před mnoha a mnoha lety nádherného večera z nebe spadlo kouzelné semínko. Bylo barevné, krásné, jiné než ostatní semínka. Hned se k němu seběhla různá zvířátka z celého lesa. Přiletěla i víla Lesněnka, která se koukla přes své brýle do kouzelné knihy a zjistila, že je to semínko rychle rostoucího stromu z cizích krajin. Zvířátka udiveně koukala na Lesněnku a ptala se: „Co to tedy je za podivuhodný strom?“ Víla Lesněnka praví: „Toto je jedinečný strom plnění přání.“ Jen to dořekla, malý srneček Noro se ihned rozběhl k semínku a začal mu šeptat své nejtajnější přání, aby měl sestřičku nebo bratříčka na hraní. Ale víla se pousmála a povídá Norovi: „Noro, i ty malý šmudlo. Musíš počkat do zítřka. Semínko musíme zasadit, zalít, aby nám do zítřka vyrostlo. Pak si všichni můžeme každý den říct o jedno přání.“

Zvířátka Lesněnce pomohla semínko zasadit a zalít. Mezitím už se začalo pomalu stmívat a zvířátka se začala rozcházet ke svým domovům. Noro už se nemohl dočkat rána. Ihned zalezl do svého pelíšku a usnul. Probudila ho až maminka srnka. Povídá: „Noro vstávej, už je ráno!“ Noro hned vyskočil z pelíšku a s maminkou pelášili ke stromu, kde byl velký hlahol. Zvířátka nemohla uvěřit svým očím, jak je ten strom veliký a krásný. Srneček mamince utekl ke stromu a začal šeptat své přání: „Strome, strome, stromečku, dáš mi prosím sestřičku nebo brášku?“ Nic se nestalo. Noro zklamaně koukl na maminku srnku, která řekla: „Noro, neboj tvoje přání se ti určitě jednou splní. Možná ne teď. Ale jednou ano.“

Můj milovaný starý strom

Kristýna Nulíčková, 9. A

Když jsem byla ještě malé dítě, chodívala jsem každý víkend na procházky k lesu. Jednoho dne jsem si ale řekla, že ten les, ke kterému jsem každý víkend chodila, trochu prozkoumám. Šla jsem hlouběji a hlouběji a najednou se přede mnou objevil takový obrovský strom. Stál tam zcela sám, obklopen jen malými stromky. Bylo na něm vidět, že už je hodně starý, protože byl celý polámaný, téměř na spadnutí. Ale já jsem si ho oblíbila.

Od té doby jsem nechodila každý víkend jen tak na procházky, ale chodila jsem si odpočinout k mému stromu. Vždy jsem si s sebou nesla knížku, opřela jsem se o strom a četla si. Pokaždé jsem si krásně odpočinula a vracela se domů s úsměvem.

Byl krásný slunečný den a já jsem si jako obvykle šla odpočinout k mému stromu, ale najednou jsem se zarazila a vykulila oči. Můj milovaný starý strom byl pokreslen svítivě oranžovou barvou. Hned jsem věděla, co to znamená – můj strom se bude kácet. Sedla jsem si, opřela hlavu o strom a po tváři mi začaly stékat slzy. V duchu jsem si neustále opakovala: „Proč zrovna musejí skácet můj strom? Proč zrovna tenhle? Copak tady nestojí dost stromů? A oni si vybrali zrovna ten můj.“ Ten den jsem nešla domů s úsměvem na rtech jako vždy.

K mému stromu jsem chodila odpočívat ještě dva měsíce. Ale pak nastal den, kdy jsem přišla a můj krásný, ovšem starý strom tam nestál. I tak jsem každý víkend chodila s knížkou v ruce do lesa, kde kdysi stával můj strom. Už jsem se o něj neopírala, ale seděla na pařezu a četla jsem si, přemýšlela nebo jsem si chodila jen tak od všeho odpočinout.

Byl zajímavý a prostý,
teď se vše změnilo v noční můru.

Pryč jsou časy, kdy sis u něj hrála,
s děvčaty po větvích lezla,
při západu slunce u něj stála,
když jsi tíhu světa nesla.

Jak zvláštní je,
nebe sešle blesk,
udeří hrom,
a ty si uvědomíš, jak důležitý je pouhý strom.

Takže strom již dále nemůže poslouchat hlas zkroušené země,
která chce růst, stejně jako chtěl on,
pro planetu Zemi a lidí milión.

Zpověď stromu

Lenka Nováková, 7. B

Já jsem strom,
mohutný, košatý a stoletý strom.

Jsem němý svědek času
a to svědectví si v sobě nesu.

Jsem strom uprostřed pole,
co se nyní stal obětí lidské zvěle.

V mé koruně bylo ptáků plno
a ve stínu mém mnoho zvěře spočinulo.

Jednou tu však dělníci
vystavěli dlouhou dálnici.

Místo nebe nade mnou
hustý dým tu pluje oblohou.

Vlahou vodu dešťovou
Vyměnili za skvrnu olejovou.

Kořeny mé kdysi pevné,
prořídly a sotva se drží země.

Strom kamarád

Nikola Petrásková, 8. B

Vždy, když přijdu, tak mě nikdy nezklame a stojí tam, kde vždy.
Pokaždé, když si k němu sednu a opřu se o něj, vím, že mě chrání. Chrání
mě před vzdušným pánem, který poletuje okolo. Když se kolem nás
prožene vánek, je slyšet uklidňující šum listů mého kamaráda. Dlouhé
větve se kymáčí z jedné strany na druhou, jako by mi chtěly podat ruku a
potrást s ní.

Své mohutné kořeny rozpíná u vymletého břehu jezera až nad
hladinu vody, kde v západu ohnivé záře vyskakují malé rybky do vzduchu.

Hladký a na první pohled tvrdý hnědý plášť je popraskaný od
každého dne kdy vyvádí vzdušný pán a z nebe se spouští průhledné vodní
kapky. Není se čemu divit, vždyť toho tolik viděl a zažil. Tolik, že si to ani
neumíme představit.

Co mohl vidět? Spoustu toho, co je kolem nás, naši historii, naši
přírodu, náš život ...

Další den se to rozkřiklo. Všichni mě chtěli zničit, já nevěděl, co dělat. Děti se o mě bály. Tak nashromáždily ty, co mají rádi stromy a přírodu jako oni a protestovali. Protestovali každý den a já s nimi, i když jsem byl v parku. Najednou to bylo ve všech zprávách. Přiletěl velký objem lidí z celé Země sem, aby protestovali s námi. Všichni, kteří chtěli strom zneškodnit, se přidali na protest. Byla to velká přesila, protože protestovali i ostatní stromy. Dřevorubci nevěděli, co dělat, jenže jeden z nich měl hrozný plán. Udělat požár u mě. Všichni souhlasili. Jeden z dřevorubců se připlížil a udělal požár u mě, zatímco jsem spal. Najednou jsem cítil kouř a hned věděl, že to je oheň. Rychle jsem zavolal na děti a ty rychle běžaly pro vodu. Já jsem byl v prahu bolesti, nakonec přišly s vodou a uhasily mě. Byla to velká úleva. Nakonec přišel prezident sám osobně. Bylo to teď na něm, jakou stranu si zvolí. Jestli mě mají zneškodnit, nebo mám přežít. Dřevorubci ho vydírali penězi, jenže prezident odmítl. To znamená, že se rozhodl mi dát život místo smrti. A tak jsem se stal majetkem prezidenta, to znamená, že mě nemůžou vykácet jen na svolení prezidenta.“

„Takže jste přežil,“ řekl jsem. „Ano,“ řekl strom. „No, děkuji za rozhovor strome. Ty děti tě asi měly hodně rády, co?“ řekl jsem. „To měly. Tak se měj Filipe, nezapomenu na tebe. To mi věř,“ řekl strom. „Měj se,“ řekl jsem.

Nalomen jsem, a přesto stojím
jen o nás stromy se trochu bojím.

Hloupí lidé si nás neváží.
Snad chytrí lidé ochránit nás dokáží.

Teď stojím tu tak sám
a sebe se ptám:
„Jakou cenu ještě mám?!“

Ohrožená příroda

Linda Průšová, 6. B

Naše příroda je velmi krásná,
je naše a nám velmi vzácná.
Kyslík nezbytný nám všem daruje,
když slunce na zem paprsky maluje.

Ty naše lesy krásné jsou,
též louky i rybky pod vodou.
Zdobí krásné naše rybníčky,
říčky i bublající potůčky.

Pet láhve na cesty rádi nosíme,
ale víčka od nich na zemi házíme.
Ne všichni to tak dělají,
neb přírodu velmi milují.

Svémi činy přírodu i tělem braňme,
pro naše děti ji stálou chraňme.
Chceme vidět v lesích krásné skalky,
než za městem odpadků plné skládky.

Ohrožený strom

Filip Bounla, 6. A

Jednoho dne jsem si dal rozhovor s náhodným stromem. „Ahoj jsem Filip. Mohl bys mi říct nějaký příběh?“, ptám se. Strom mi přikývl a vyprávěl:

„Byl krásný den, ptáci zpívali a já jsem byl v pohodě, jenže jednou mě chtěli odstranit kvůli silnici. Hrozně jsem se bál a říkal si „Je tohle můj konec?“. Ale pak přišla dívka a bránila mě. Měla s sebou další čtyři děti a vlčáka. Omotali se okolo mě tak, že dřevorubci nemohli řezat. Radši to odložili a já jsem byl zachráněn.“

Další den mě přišli zkontrolovat, jestli jsem tu. Když jsem věděl, že mi neublíží, tak jsem začal mluvit. „Ahoj, děkuji za záchranu ze včerejška.“ řekl jsem. Děti na mě koukaly, ale nebály se mě. Jeden z nich řekl: „Ono to mluví.“. Dívka ke mně přišla, objala mě a řekla: „Nemáš zač. Já jsem Eva Borová. Další řekl: „Já se jmenuji Franta Svobodonský a tohle je Marie Hoňacká.“. Ostatní byli Ondřej Veselý, Bořek Kölich a vlčák byl Alex. Pak jsem jim dovolil udělat si bunkr na stromě. Každý den po škole chodili za mnou a kontrovali mě, kdyby náhodou zase přišli dřevorubci. Jednou opět přišli a chtěli mě vykácet, jenže já se nebál a promluvil: „Hele! Jestli mě chcete vykácet, tak to dopadne špatně!“. Dřevorubci koukali a koukali a já jsem si řekl: „Panebože, co s nimi je?“. Jeden z nich zakřičel: „Ono to mluví!!“

Kdybych byl stromem

Aleš Pergr, 6. A

Být stromem, chránil bych zvířata, která se nemohou schovat před lidmi, kteří ničí lesy, chráněné stromy, deštné pralesy a ostatní zeleň. Pod kořeny bych měl dostatek místa pro ty, kteří žijí pod zemí, kmen by byl tak široký, aby se tam vešla spousta ptáků, kteří žijí v dutinách stromů, veverek a těch, co se potřebují schovat před nebezpečím. Větve by sloužily k odpočinku i ochraně zvířat. Na větvích poroste dostatek různé potravy, kterou mají všichni rádi, z listů získají i drahocennou vodu a kyslík, bez kterého se také nedá žít a bude tak čistý, aby nebyly nemoci způsobené znečištěným vzduchem.

Slunce září bez jediného mráčku a pršet bude jen někdy a stejnoměrně po celém světě, aby mohly být mé větve silné a listy krásně zelené a zdravé.

Každé léto by díky mým semínkům ze šišek rostlo tolik dalších stromů, kolik by jich ve světě bylo potřeba a zbytek se použije na topení pro lidi. Mé dlouhé a husté větve poskytnou stín všem, kteří to budou potřebovat. Děti si mohou hrát v mé koruně, která poslouží jako rozhledna a zároveň se mohou seznámit s obyvateli celého těla stromu a tím pochopí, že život závisí pouze na nich a na těch, co se o ně budou snažit starat a chránit je.

Tím končím s přáním, ať rodiče učí své děti, aby byly ohleduplné ke stromům, veškeré zelení a zvířatům, tím můžou bránit zbytečnému úhynu zvěře, ptáků a všeho živého kolem nás a zamyslete se i vy, starší, nad tím, jak mně i ostatním můžete pomoci. Měli byste si vážit přírody, všech rostlin, chránit je a snažit se, aby nevyhynuly.

Památné stromy

Lucie Tvrdíková, 9. B

Kdo ví, co všechno ty stromy viděly.
Jak dlouho tu stojí a kdo je zasadil?
Kdo o ně pečoval, když v alejích rostly,
kdo dopřával jim vláhu, kdo je zalil?

Památné stromy toho mají hodně za sebou,
ty stromy by mohly ledasco vyprávět.
Co se s nimi stane, až lidé odejdou?
Jak potom vypadat bude svět ?

Stály tu odjakživa, budou tu stát dál.
Jediné, co by si kdo mohl přát,
je nekácet ty stromy,
co stojí tu mezi námi.

Kdo ví, co všechno zažily.
Kolik válek tu stály,
významných lidí co potkaly,
lidí, co už nejsou mezi námi.

Každý strom má svůj příběh,
ať je starý, nebo mladý.
Vzpomínkou pro ty, co tu zůstanou,
jsou právě ty památné stromy.

Kdybych byla strom

Markéta Fialová, 7. A

Kdybych byla strom,
chtěla bych být bříza.
Je to štíhlá, bílá kráska,
pod kterou kvete láska.

Nebo také lípa,
co jaro vždycky vítá.
Listy mají srdcovité tvary,
zdobí nejen Karlovy Vary.

Smrk není strom špatný,
však je to strom jehličnatý.
Celý rok je zelený,
přitahuje jeleny.

Kdybych byla klukem,
chtěla bych být bukem.
Je to strom silný, statný,
a to vůbec není špatný.

Strom stál chvíli v plamenech,
potom padl k zemi.
Teď už mám jen jednu větu na rtech
a to, že žádný strom už není.

Strom a laň

Bohdana Lejnarová, 8. A

Na veliké louce na zeleném vršku
udeřil jednou silný hrom.
Pak už jen zapršelo trošku
a teď tu stojí krásný strom.

Stojí a větve k zemi sklání
obdivován štíhlou laní.
Ta kolem něj poskakuje
a velký strom okukuje.

Zadul vítr, praskla větev,
laň pryč od něj uhání.
Co se děje? Můj ty světe..!
Strom se celý naklání.

Pak už jen přišla bouře,
laň se skryla v lesíku.
Nikdy jí nebylo hůře,
teď však není úniku.

Oblohu rozčísł blesk
a trefil přímo do stromu.
Laň pohltil stesk,
nemohla zabránit už tomu.

Ohrožený strom

Nikol Dlouhá, 6. B

Byl jsem jen proutek malý,
když nás u silnic vysázeli.
Člověk a stroj k sobě vždy patřili,
to ví laik i světa znalý.

Doba zlá ale teď nastala,
u silnice nás méně musí být.
Hrstka lidí o nás už rozhodla,
nehody prý můžeme způsobit.

Chtěl bych s tím i souhlasit,
mám strach i touhu ještě žít.
V dálce ovšem slyším pily hlas,
pro bezpečnost lidí nastal už můj čas.

Strom života

Kamila Valouchová, 8. A

Tento příběh je zavátý prachem času,
ale v srdcích lidu znám jest,
je vyprávěn v místech různých krajin,
venkovů, vesnic a také měst.

Příběh vypráví o malém stromu,
který rostl v nedalekém lomu,
od ostatních stromů se lišil jen málo,
avšak několik z nich se mu smálo.

Strom se smířil s posměchem
a odešel na druhý konec lomu,
kde přemýšlel nad úspěchem,
který by mu pomohl vrátit se zpět domů.

Jednou během bouře blesk do smrku uhodil,
žár by ho málem pohltil,
kdyby však tu nebyl ten malý strom,
který mu pomohl odvrátit jeho zlom.

Od té doby zde panuje klid,
dále sem svítí sluneční svit
a každý vzpomíná na skutek,
který odvrátil hrozný smutek.

Nikomu na něm nezáleží?
Všichni se tam kouknout běží.
Vždyť bez stromů život není,
Stromky, ty se vždycky cení.

Další den pryč už je,
strom stojí tam dál,
celá ves se raduje,
to nikdo nečekal.

Teď už bude jenom náš,
nikomu ho nedáme,
už tam stojí naše stráž,
pořádně ho hlídáme.

Pád stromu

Dominika Antošová, 8. A

Jeden strom stojí sám v lese
a stále se hodně třese,
je před velkým pádem,
stojí tam s velkým strachem.

Proč by ho měli porazit?
Taková krása se jen tak nevidí,
musíme je všechny zarazit.
To nám ho všichni závidí?

Vždyť strom je jako květina v létě,
radostně a vesele si tam stojí,
jako kytka stále kvete a kvete,
teď se o něj ale všichni bojí.

My ho ale půjdeme zachránit,
my ho nikomu nedáme,
musíme se všichni poradit,
my je asi všechny udáme.

Už přišel ten den,
den strašného pádu,
všechny děti vycházejí ven,
jednu otázku si stále kladu.

Smutný strom

Eliška Táborská, 6. B

Jako strom jsem prožil moc,
teď přemýšlím celou noc.
Na lidi se rád vždy dívám,
o svém mládí často snívám.

Teď jsou lidé o dost jiní,
celý svět se pořád mění.
A tak zase přemýšlím,
o těch smutných dnešních dnech.

Na světě jsem přesto rád,
ale musím pořád stát.
Už mě však moc nebaví,
žít ve zničeném prostředí.

Chovejte se lidem slušně!
Země se vám odmění.
Tříděte odpad, dělte plast.
Pro tu naši krásnou vlast.

Čistá příroda

Tomáš Procházka, 7. B

Příroda je velmi krásná,
člověk ji jen nevnímá.
Jak je čistá, jak je jasná,
třeba jen čerstvá mlha.

Zastavíš se v ní na chvíli,
zabrzdíš jen na chvílku,
třeba v ní i uvidíš,
zrzavou veverčí rodinku.

Pěšinka posetá kamínky,
je lepší než silnice přece!
Tak pozorujme přírodu,
u vody, na louce, nebo v lese!

Ohrožený strom

Aleš Pergr, 6. A

I když je ze dřeva, stejně žije,
je tu tak dlouho, srdce mu bije.
Bije mu pro všechny, co tady jsou,
při větru ohýbá, korunu svou.
Strom je ten, kdo dává nám naději,
někteří však o tom vědět už nechtějí.

Vzpomíná na časy dobré i zlé,
kde mohl, pomohl, teď už je zle.

Stojí tu u lesa, úplně sám
a prosí nebesa: „Ať sílu mám.“
Před pár dny přišli sem neznámí chlapi,

skáceli okolo tři moje bratry.
Drží se kořeny, té tvrdé hlíny,
nechápe ničeho, bojí se zimy.

Stojí tu několik desítek let,
vzpomíná na časy, na krásný svět.
Proč není na zemi těch stromů víc,
z života zůstane úplně „NIC“!!!